

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Strzelczyk

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie ze skargi pozwanego

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Rejonowego w T.

dnia 19 września 2011 r., sygn. akt V GC (...),

w sprawie z powództwa Z. P.

przeciwko W. K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 8 grudnia 2017 r.,

zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 26 stycznia 2017 r., sygn. akt XII Ga (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 3 października 2014 r. pozwany W. K. wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 19 września 2011 r., w sprawie V GC (...), domagając się uchylenia wyroku w całości, oddalenia powództwa oraz zasądzenia na jego rzecz od powoda kosztów postępowania.

Pozwany, jako podstawę skargi o wznowienie powołał wykrycie środka dowodowego w postaci prywatnej opinii biegłego, którym nie dysponował na dzień wyrokowania, a który uzyskał w sierpniu 2014 r.

Zaskarżonym przez pozwanego postanowieniem z dnia 26 stycznia 2017 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił jego skargę o wznowienie postępowania. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Okręgowy wskazał, że na podstawie art. 403 § 2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Możliwość wznowienia postępowania na podstawie art. 403 § 2 *in fine* k.p.c. jest zatem uzależniona od łącznego zaistnienia trzech przesłanek, po pierwsze - wykrycia po uprawomocnieniu wyroku nowych faktów lub środków dowodowych, które istniały w toku postępowania, ale nie zostały w nim powołane, po drugie - możliwości ich wpływu na wynik sprawy oraz po trzecie - niemożności skorzystania z nich przez stronę w poprzednim postępowaniu. Jak wskazuje się w orzecznictwie podstawą wznowienia postępowania na zasadzie art. 403 § 2 k.p.c. mogą być takie nowe okoliczności oraz środki dowodowe, które zaistniały przed rozstrzygnięciem sporu - w trakcie postępowania i przed jego zakończeniem.

Sąd Okręgowy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie pozwany wniósł o wznowienie postępowania na tej podstawie, że uzyskał nowy środek dowodowy w postaci opinii prywatnej, którym nie mógł dysponować w poprzednim postępowaniu, a który mógłby mieć wpływ na wynik sprawy. Jak wynika z treści dokumentu opinia ta została sporządzona przez biegłą A. L. w dniach 13 do 20 sierpnia 2014 r., a zatem już po prawomocnym zakończeniu postępowania.

Mając to na względzie Sąd Okręgowy stwierdził, że w sprawie nie doszło do późniejszego wykrycia środka dowodowego, który mógłby mieć wpływ na jej wynik, a z którego strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Środek dowodowy, na który powołuje się skarżący nie istniał, bowiem przed prawomocnym zakończeniem postępowania objętego skargą o wznowienie postępowania.

W sytuacji, gdy środek dowodowy powstał już po prawomocnym zakończeniu postępowania, nie można przyjąć, że nie mógł zostać wykryty, gdyż w czasie trwania postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem w ogóle nie istniał.

Konsekwencją uznania, że skarga pozwanego nie została oparta na ustawowej podstawie było jej odrzucenie - art. 410 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wykładnia art. 403 § 2 k.p.c. była przedmiotem licznych wypowiedzi doktryny i judykatury i jej kolejne, szczegółowe omawianie w tym miejscu jest zbędne. Wystarczy przypomnieć, że według dominującego stanowiska wykrycie okoliczności faktycznych lub dowodów w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. dotyczy jedynie faktów i środków dowodowych, które istniały już przed uprawomocnieniem się zaskarżonego orzeczenia. Innymi słowy środek dowodowy, który powstał po uprawomocnieniu się wyroku, nie stanowi ustawowej podstawy wznowienia postępowania przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c. (por. uchwałę składu siedmiu sędziów z dnia 21 lutego 1969 r., III PZP 63/68, OSNCP 1969, nr 12, poz. 208).

Wbrew temu, co podnosi pozwany w swoim zażaleniu kwestia ta nie jest sporna ani w doktrynie, ani w orzecznictwie i nie ma żadnych powodów aby przyjmować wykładnię art. 403 § 2 k.p.c. zaproponowaną przez skarżącego.

W badanej sprawie Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił i przyjął, że powołana w skardze pozwanego prywatna opinia sporządzona przez biegłą A. L. powstała już po uprawomocnieniu się zaskarżonego wyroku, a zatem nie mogła stanowić środka dowodowego w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. Kwestię tę Sąd drugiej instancji szczegółowo omówił i wyczerpująco uzasadnił w swoim orzeczeniu. Skoro skarga pozwanego nie została oparta na ustawowej podstawie, to Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował art. 410 § 1 k.p.c. i skargę odrzucił.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy oddalił zażalenie pozwanego, jako bezzasadne na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

jw

r.g.